Стийв Стивънсън

Детективите Агата Лари

Тайната на Дракула

Издателство „Фют“

Тринайсета мисия

Участници

Агата
Дванайсетгодишна. Мечтае да стане писателка на криминални романи. Много организирана, с феноменална памет.

Лари
Четиринайсетгодишен. Братовчед на Агата. Слаб ученик в престижно училище за детективи в Лондон.

Господин Кент
Бивш боксьор. Иконом в дома на Агата. Винаги на разположение, когато братовчедите имат нужда от него.

Уотсън
Сибирски котарак с вредни навици и с нюх на ловно куче.

Долорес
Висока, бледа, с гарванови коси. Мечтае да напише най-пълната енциклопедия за вампири.

Дестинация: Трансилвания, Румъния

Цел

Да отидат в Трансилвания, за да разследват поредица от тайнствени изчезвания на хора, най-вероятно свързани със зловещия княз Дракула!

Родът Мистъри по света

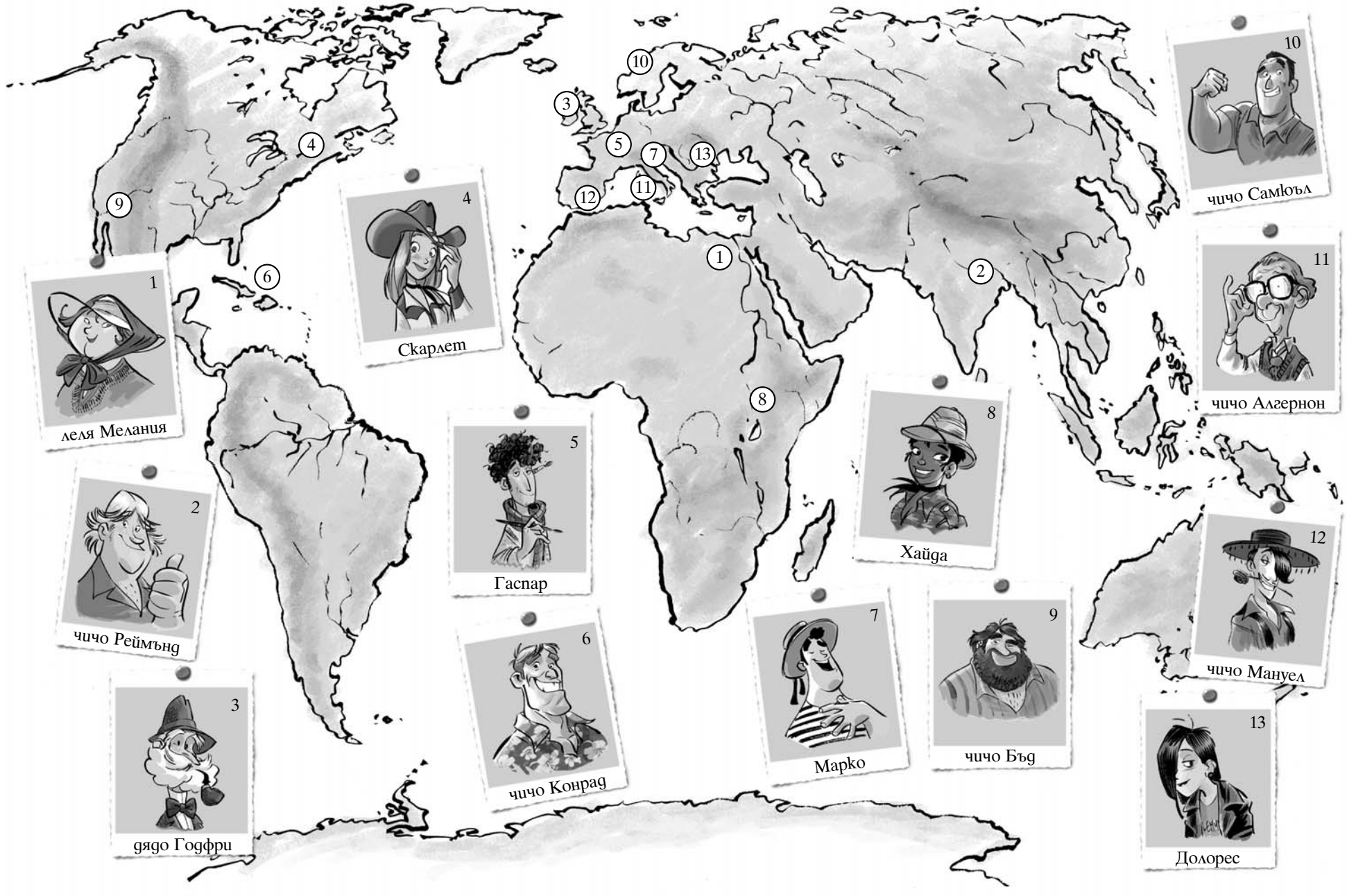

Благодаря на Федерико Мусо, Юлиана Коста и Мирела Стоян за превода на фразите на румънски в книгата.

Тайната на Дракула
Текст Марио Паскуалото
Илюстрации Стефано Туркони
Превод Евдокия Светозарова Златарова
Редактор Албена Раленкова
© Издателство „Фют“, 2015

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and raletad indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Il segreto di Dracula
© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia
Text by Mario Pasqualotto
Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by Istituto Geografico De Agostini S.p.A., Italia
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it– www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage ahd retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-619-199-099-3

Разследването започва

Лек пролетен ветрец изпълваше с приятна прохлада априлския следобед.

Четиринайсетгодишният Лари Мистъри крачеше из улиците на Лондон с вид на покорител на сърца – беше се изтупал с огненочервени маратонки и тениска с огромен британски флаг. Преди да излезе от мансардата си на петнайсетия етаж на „Бейкър палас“, Лари се беше полял от главата до петите с парфюм, който братовчедка му Агата му беше подарила за рождения ден. Беше изпразнил цялото шишенце и май беше попрекалил, защото сега зад гърба му се стелеше плътна диря с аромат на лилия и сандалово дърво. Имаше чувството, че хората по улиците го избягваха, но в края на краищата, какво му пукаше!

Днес беше Големият ден! След няколко минути щеше да се види с прекрасната Роузи Болтън и трябваше да ѝ демонстрира целия си чар на безпогрешен детектив!

Лари се върна към времето в прогимназията, когато поглеждаше към чина на Роузи изза учебника по математика и час по час въздишаше. Чувстваше се непохватен и скован, докато Роузи беше самоуверена, интелигентна и остроумна. Да не говорим за ангелското ѝ лице и прекрасните светлосини очи...

Днес обаче няма да се паникьосвам!, зарече се Лари. В никакъв случай! Вече не съм предишният смотльо, справих се с опасни мисии във всички кътчета на света, така че – горе главата!

Момчето беше ученик в училището на „Ай Интернешънъл“, една от най-известните детективски агенции в света. Разбира се, без помощта на братовчедка му Агата неговите тайни разследвания щяха да завършат с пълен провал, но какво лошо имаше да преувеличи малко, за да се представи в по-добра светлина пред Роузи?, мислеше си ухилен Лари, докато вървеше през пешеходната зона на моста Уестминстър.

Предишната седмица той и Роузи се бяха

открили във Фейсбук. Започнаха да си изпращат съобщения, които от ден на ден ставаха все повече, и накрая, за голямо учудване на Лари, тя го покани да се срещнат. По-точно го беше попитала дали иска да я придружи, за да се повози на Лондонското око на южния бряг на Темза.

Роузи го чакаше в дъното на парка, пред касите. Лари ѝ хвърли поглед и се изчерви. През последните години беше станала още по-красива! Сърцето му задумка като барабан.

– Лари! – възкликна тя. – Прекрасно е да се видим отново, не смяташ ли?

– Ъъъ... Амиии... Ъъъ... Да... – прошепна той, обзет от паника.

Лондонското око е една от най-популярните атракции в Лондон. Всяка година го посещават повече от три милиона души. Беше открито през 1999 година в чест на настъпването на новото хилядолетие. Тогава бе най-високото виенско колело в света. По-късно бяха построени още по-високи, но то остана най-високото във Великобритания и Европа.

Лари и Роузи се настаниха в една от кабините, която сега се изкачваше бавно по кривата на колелото. Часът не беше пиков и затова бяха само двамата.

– Страхотно е, нали? – каза Роузи, като хвърли поглед към града под краката им.

Под тях блестеше лентата на Темза, а в далечината се виждаше Биг Бен. Лари се концентрира върху панорамата, за да се отърси от напрежението, което го обхващаше...

Присъствието на Роузи винаги го панираше. И за съжаление, през последните години този ефект сякаш се беше засилил. Той отговаряше на въпросите ѝ едносрично, ръцете му се потяха, краката му бяха омекнали. Точно обратното на чаровен безпогрешен детектив! Държеше се като пълен загубеняк! Освен това сладникавата миризма на

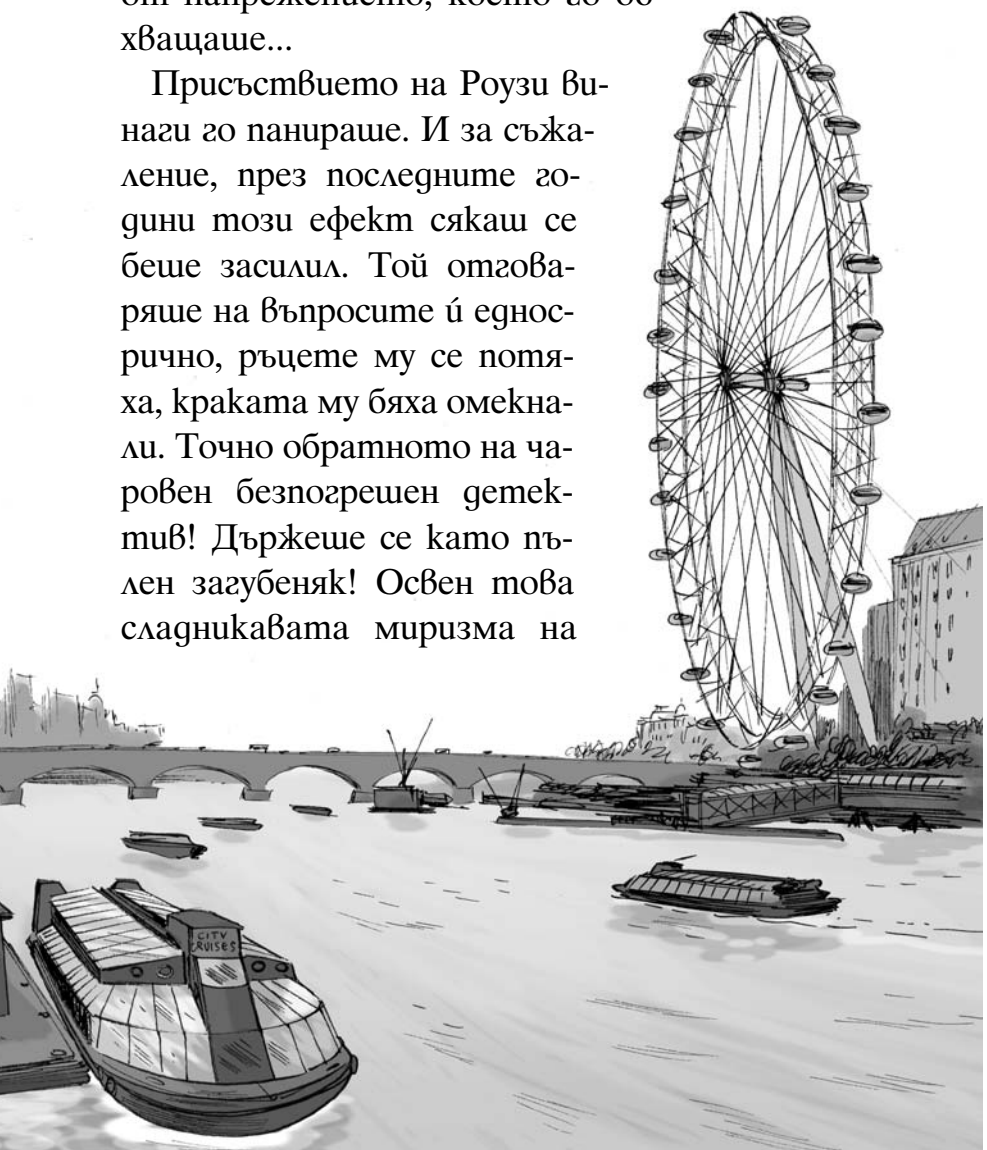

лилия беше изпълнила кабината... Не можеше да се диша.

За щастие, Роузи сякаш не обръщаше внимание на тези подробности и през цялото време не спираше да говори.

След петнайсет минути колелото беше изминало половин кръг. Кабината се намираше в най-високата точка, на 135 метра от земята. Панорамата, която се откриваше оттук, спираше дъха. Лондон изглеждаше като направен от детски конструктор. Точно в този момент Роузи се наклони към момчето и въздъхна.

– Знаеш ли, има определена причина да те поканя тук днес – призна тя.

– Ккаква е тя? – заекна Лари.

– Ами, срамувам се да го призная, но истината е, че...

Лари затаи дъх.

– ...напълно бях забравила физиономията ти.

– КАКВО?

– Говоря сериозно! – отвърна през смях момичето. – Когато отново се намерихме във Фейсбук, се опитах да си спомня как изглеждаш, но напразно! На профила ти няма никакви снимки! Тогава се сетих за прогимназията, но си спомних единствено как криеш ли-

цето си зад учебника по математика! Смешно, нали?

– Да, забавно – въздъхна отчаяно Лари.

Роузи го погледна с дълбоките си сини очи.

– Но трябва да призная, че те намирам за много сладък, знаеш ли? – добави тя.

При тези думи Лари усети как през тялото му минава тръпка. Трябваше му малко време, за да разбере, че тя идва не от сърцето му, а от вибрациите в джоба, където държеше айнета – електронно хайтек устройство, с което разполагаха всички агенти от „Ай Интернешънъл“.

Момчето го извади.

– Извинявай... – заекна то. – Амиии... Ъъъ... Уф, важно обаждане!

– О, няма проблем! – каза Роузи разочаровано.

После дискретно се премести в другия край на голямата празна кабина.

На екрана се появи бледото издължено лице на агент BX55 – преподавателя на Лари по техники за демистификация. Той учеше бъдещите детективи как да разкриват триковете и ефектите, които най-ловките престъпници използваха, за да прикриват престъпленията си с уж свръхестествени сили.

Беше доста странно шефовете на Лари да му се обаждат лично. В повечето случаи мисиите се възлагаха на агентите с обикновено съобщение.

– Добър ден, ЛМ14! – изскърца мъжът. – Мога ли да знам какви ги вършите? Секция „Немо“ има спешна нужда от агент. Искам да видя ще успеете ли да приложите на практика това, на което съм ви учил!

Нова вълна от тръпки мина по гърба на Лари. Прословутата секция „Немо“ беше най-странният и одумван отдел в „Ай Интернешънъл“. Нейните агенти се занимаваха с най-мистериозните случаи – поява на духове, отвличане от извънземни и всякакви други

неща от романите на ужасите. Те често се озоваваха на границата на реалността, но благодарение на научните си познания винаги успяваха да намерят рационално обяснение и на най-абсурдния случай. Мотото им беше „Зад всеки призрак се крие много хитър престъпник!“.

Освен че беше един от най-строгите учители, ВХ55 беше шеф на тази секция. По негов адрес се разпространяваха разни слухове: някои разправяха, че в миналото се занимавал с окултни науки, други дори твърдяха, че имал паранормални способности.

Мъжът намести кръглите си черни очилца, които никога не сваляше.

– Какво има, ЛМ14, да не се замаяхте? – попита той с очевидно раздразнение.

– А, не, господине – преглътна Лари. – Целият съм в слух!

– Отлично! Трябва да заминете за Клуж в Румъния. Имаме проблем с вампирите.

– Ва-вампири? – ококори се момчето.

– Загадъчни изчезвания, свързани с древно трансилванско проклятие – продължи учителят. – Естествено, става дума за добре скалъпена измама, която вие трябва да разкриете. Самолетът ви излита след час и половина от летището в Лутън. След малко

ще ви изпратя подробности за мисията. Късмет!

Преди Лари да успее да каже нещо, образът на ВХ55 изчезна от екрана. Момчето хвърли отчаян поглед към Роузи Болтън.

– Наред ли е всичко? – попита тя. – Добре ли си? Стана бял като платно...

През следващите петнайсет минути Лари гледаше нервно часовника си и мърмореше извинения, за да оправдае внезапното си заминаване. Когато Лондонското око най-после завърши кръга, той изскочи от кабината и набързо се сбогува с бившата си съученичка.

През цялото време не беше събрал смелост да погледне прекрасните ѝ сини очи.